

det tidligere Lovforslags § 3 ved at foreslaa, at Forkyndelse ved Postvæsenet skal kunne anvendes ikke blot i Landjurisdiktionerne, hvor Manglerne ved Stævningsmands-Institutionen særlig har gjort sig gældende, men ogsaa — hvad der under Rigsdagsforhandlingerne i 1912—13 var paa Tale (se Rigsdagstidende 1912—13, Folketinget, Sp. 1591 og 1600—01) — i København og Købstæderne. Man finder nemlig ikke at burde fastholde Forslaget om denne, som det synes ikke tilstrækkeligt begrundede Forskel mellem Land og By, og skal særlig for Københavns Vedkommende henvise til, at det, saafremt den ny Forkyndelsesmaade vil blive anvendt i større Udstrækning, formentlig vil blive muligt i nogen Grad at indskrænke Antallet af de nu i vid Udstrækning som Stævningsmænd anvendte Kontorbude ved Københavns Byret, hvilket vil betyde en Besparelse for Statskassen.

Ligesom efter Lovforslaget af 1912—13 har man anset det for rettest at bibeholde den nuværende Forkyndelsesmaade som den eneste i Straffesager. Endvidere har man, trods den i sin Tid under Rigsdagsforhandlingerne (se Rigsdagstidende 1912—13, Folketinget, Sp. 4941—66) og fra Sagførernes Side (se Rigsdagstidende 1912—13, Tillæg B. Sp. 1405 fig.) fremkomne Kritik ment af Sikkerhedshensyn at maatte fastholde det tidligere Lovforslags Bestemmelser om Retternes Medvirken ved Forkyndelser gennem Postvæsenet, saaledes at Forkyndelse ikke vil kunne foregaa ved direkte Henvendelse fra Parten til Postvæsenet. Man tilsigter særlig herved at skabe Garanti for, at „Aflæveringsattesten“ (jfr. § 163 c), der udgør Beviset for Forkyndelsen, og hvis Indholds Rigtighed derfor er af den største Betydning, er udfyldt i nøje Overensstemmelse med Forkyndelsesdokumentet, en Garanti, som ikke vilde være til Stede, saafremt man nøjedes med Partens ukontrollerede Udfyldning af Attesten. At paalægge Postvæsenet at yde nogen Kontrol i saa Henseende vil der ikke godt kunne være Tale om. Derimod paahviler det ikke, lige saa lidt som efter Forslaget af 1912—13, Retskontoret at konferere den til Sagsøgte bestemte Genpart af Forkyndelsesdokumentet med selve dette; i denne Henseende skal Retten ikke — lige saa lidt som ved Forkyndelser ved Stævningsmænd — yde nogen Kontrol. Den Ulejlighed, som en saadan Kontrol vilde paaføre Kontorerne, vilde ikke staa i noget rimeligt Forhold til den formentlig ganske ringe Risiko,

der er for Uoverensstemmelser mellem det originale Dokument og Genparten.

Overfor den under de tidligere Forhandlinger ofte fremsatte Indvending, at Retternes Medvirken kun betyder en Forsinkelse og Vanskeliggørelse af Ekspektionen, skal henvises til, at efter Retsplejelovens Regler skal enhver Stævning alligevel indleveres til Rettens Kontor til Paategning om Dag og Tid, da Sagen falder i Rette, saaledes at denne Indvending, der tidligere ogsaa kun anvendtes for saa vidt angik Udenretsstævninger, nu synes at være ganske uden Betydning.

Bestemmelsen i § 49 (Retsplejelovens § 271) svarer til § 9, 1ste Stykke, sidste Punktum, i Lovforslaget af 1912—13. I dette Forslag bestemtes det udtrykkelig, at Forkyndelse ved Postvæsenet ogsaa skulde kunne anvendes ved Indkaldelser for Mæglere i Tyendesager. Dette vil ogsaa — uden nogen udtrykkelig Bestemmelse — blive Følgen af nærværende Lovforslag, idet ifølge § 34, 4de Stykke i Lov Nr. 343 af 6. Maj 1921 om Retsforholdet mellem Husbond og Medhjælpere, Retsplejelovens Kapitel 26, derunder alt-saa ogsaa § 271, gælder angaaende den særlige Forligsmægling i Sager mellem Husbond og Medhjælpere.

Ifølge Lovforslaget af 1912—13 § 7, 1ste Stykke, skulde der for Iværksættelse af en Forkyndelse ved Postvæsenet betales 50 Øre for hver Person, for hvem Forkyndelse skal ske, til Bestridelse af Udgifterne ved Forkyndelsen (Porto, Aflæveringsattestgebyr og Betaling for Blanket til denne Attest). Med de nu gældende Takster vilde Betalingen næppe kunne sættes til mindre end 1 Kr.; men det foreslaas, jfr. et samtidigt fremsat Forslag til Lov om Ændringer i Lov om Retsafgifter i Domssager m. m. af 11. April 1916, at overlade Fastsættelsen til Justitsministeren for derved at muliggøre, at Betalingen, uden at Lovændring er nødvendig, kan følge med de stigende eller faldende Porto-Takster.

Til Sammenligning mellem Udgifterne ved de forskellige Forkyndelsesmaader skal oplyses, at Afgiften til Stævningsmænd for Foretagelse af de her omhandlede Forkyndelser er 1 Kr. for hver Person, til hvem Forkyndelsen sker, medmindre Sagens Genstand er under 200 Kr., i hvilket Tilfælde Betalingen nedsættes til 50 Øre. Denne nedsatte Betaling tilkommer ogsaa Stævningsmændene for alle Forkyndelser i beneficerede Sager og i